

LOVE

ME

OBSESSIVELY
YOURS 1

STALK

ME

Ik hou van je...

Je stalkt me.

LAURA BISHOP

Nederlandse editie

Laura Bishop

Love me stalk me

Obsessively yours-serie – deel 1

Vertaling Roosmarijn Weesing en Marja de Bruijn

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561395
ISBN e-book 9789020561401
ISBN audioboek 9789020561418
NUR 343

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2025 Laura Bishop
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Love Me Stalk Me*
door Atria, een imprint van Simon & Schuster, LLC., VS.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency, Amsterdam.

Vertaling Roosmarijn Weesing en Marja de Bruijn, Nuanxed
Omslagontwerp © 2025 by Simon & Schuster
Omslagillustratie © Momir Borocki
Omslagontwerp Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.laurabishopauthor.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without
the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor je vibrator.

Dit boek brengt je misschien vierhonderd pagina's lang tot het randje,
maar de echte MVP die de klus klaart, ben jij.

Playlist

'greedy' – Tate McRae
'Feather' – Sabrina Carpenter
'Never Ending Song' – Conan Gray
'Gonna Make You Sweat (Everybody Dance Now)' – C+C Music Factory
'Give It to Me' – Timbaland
'you broke me first' – Tate McRae
'Up All Night' – Khalid
'HOT TO GO!' – Chappell Roan
'Right To It' – Ashe & Louis The Child
'Stupid Love' – Lady Gaga
'6's to 9's' – Big Wild

1

Hij serveert trauma met een salade erbij

Isabella Russo

Ik weet het altijd meteen als een date met Evan een ramp gaat worden, nog voordat we überhaupt zitten. Dat komt door drie dingen.

Eén: hij neemt onderweg een telefoontje van zijn werk aan. Niet zo'n snel, beleefd 'Hé, ik bel je zo terug'-gesprek. Nee, Evan gedraagt zich gelijk als een meedogenloze zakenman, die in zijn oortje blaft als een hedgefondsmanager die net een miljoenendeal heeft verloren. Wanneer we aankomen, is hij zo verdiept in zijn werk dat ik mijn hoofd zou kunnen kaalscheren zonder dat hij het zou merken.

Twee: hij wil bepalen waar we naartoe gaan. Dat zou geen probleem zijn als hij smaak had. Maar Evan kent slechts twee soorten 'leuke plekjes'. Steakhouses waar je extra betaalt voor de bijgerechten en de klandizie grotendeels uit oudere mannen met een Rolex bestaat, óf trendy fusion-tentjes, met lachwekkend kleine porties die worden opgediend met een extra scheut arrogantie. Hij nam me ooit mee naar een plek waar het 'hoofdgerecht' bestond uit slechts één coquille op een bord dat was versierd met eetbaar schuim. Toen we vertrokken, had ik nog steeds een rammelende maag.

Ten slotte, drie: hij doet wat hij altijd doet.

De hele avond kijkt hij me nauwelijks aan en scrollt alleen maar op zijn telefoon, en wanneer hij eindelijk iets zegt, is het zo onmogelijk dom dat ik er moordneigingen van krijg.

Vanavond heeft hij het alle drie gedaan.

Ik bekijk mijn spiegelbeeld in de liftdeuren terwijl we omhooggaan naar het restaurant en bereid me mentaal voor op een teleurstelling. Vanavond heb ik echt mijn best gedaan – ik draag een nauwsluitende zwarte jurk en hakken die zo strak zitten dat ik straks mank loop en ik heb mijn haar gestyled in losse, moeiteloos ogende golven. Maar dankzij de bijtende wind van New York waren mijn lokken al geruïneerd toen ik de taxi uitstapte. Ik draag zelfs rode lippenstift, een gewaagde keuze aangezien Evan me ooit heeft verteld dat hij het niet mooi vindt als ik ‘felle’ kleuren draag. Blijkbaar was ik in een rebelse bui.

Opnieuw valt mijn blik op mijn eigen reflectie. Vergeleken met toen we net verkering kregen, zie ik er nu heel anders uit. Die gedachte druk ik weg. Drie jaar en zo’n vijftien kilo geleden zou ik niet twifelen om strakke jurkjes te dragen. Nu koop ik kleding om mijn rondingen te verhullen omdat Evan die als ‘problematisch’ heeft bestempeld.

De liftdeuren schuiven met een zacht belletje open. Zacht geroezemoes en de rijke geur van gebakken vlees en boter komen ons tegemoet. De verfijnde elegantie van het restaurant valt me gelijk op. Een gastvrouw met een strakke paardenstaart schenkt ons een geofefende glimlach wanneer we de zaal instappen. Voordat ik ook maar iets kan zeggen, trilt Evans telefoon en neemt hij onmiddellijk op.

‘Ja?’ Zijn toon is kortaf. Met een polsbeweging gebaart hij dat ik vast moet doorlopen, alweer volledig afgeleid door welke urgente crisis de financiële wereld nu weer plaagt.

Ik had gewoon thuis moeten blijven, genesteld op de bank met pasta die ten minste betaalbaar is.

Vanavond eten we bij zo’n veel te duur steakhouse waar sfeerverlichting ervoor zorgt dat het eten nauwelijks zichtbaar is. Ik knipper een paar keer met mijn ogen om aan het licht te wennen en we volgen de gastvrouw naar onze tafel. Bij elke stap zakken mijn hakken in het hoogpolige tapijt weg. We worden omringd door rijke mahoniehouten lambrisering, dieprode leren banken die na jaren glad gesleten zijn door dure pakken en muren vol drankflessen die van achteren worden verlicht en amberkleurige schaduwen werpen over een sfeer van oud geld. De

lucht is zwaar van de geur van oude whisky en dure aftershave. Als je je verbeelding gebruikt, kun je bijna Gordon Gekko en zijn Wall Street-kornuiten sigaren zien roken in de hoek.

Ik neem plaats op de leren bank. Evan gaat tegenover me zitten. Hij legt zijn telefoon op tafel, het scherm fel in de schemer.

Prima. Niets aan de hand. Dat en met een man die een betere relatie heeft met zijn werk is een pretje.

‘Dus,’ begin ik, in een poging om deze avond te redden voordat ik mijn levenslust verlies. ‘Ik had vandaag mijn eerste vergadering met het hoofdkantoor. Ze hebben het wervingsbudget voor de nieuwe locatie doorgenomen –’

‘Wat?’ Evan kijkt niet op. Hij is aan het scrollen, zijn duim beweegt zonder moeite.

Ik haal diep adem en doe nog een poging. ‘Het wervingsbudget. Voor mijn nieuwe functie.’

‘O. Dat is ook zo.’ Hij kijkt eindelijk op, net lang genoeg om de meest kleinerende glimlach te schenken die ik ooit heb gezien. ‘Dat is leuk, schat. Filiaalmanager, toch? Volgende halte CEO?’

Dat is leuk, schat? Ik ben achtentwintig, heb net een enorme promotie gekregen waar ik me voor in de naad heb gewerkt, en het enige wat hij te zeggen heeft is ‘Dat is leuk, schat?’ Alsof ik niet vijftig uur per week besteed aan het runnen van een miljoenenwinkel, waarbij ik personeelsbeslissingen neem, met leveranciers onderhandel, toezicht houd op verliespreventiestrategieën en de absurde verwachtingen van het hoofdkantoor met de realiteit in de winkel in evenwicht moet brengen.

Mijn greep om mijn glas water verstijft, de condens maakt mijn vingergers nat. Nog één denigrerende opmerking en ik verdrink mezelf in dit veel te dure bruiswater.

Onze ober arriveert – een lange vent met een perfect symmetrisch gezicht en een glimlach die suggereert dat hij extra betaald krijgt om te flirten.

‘Hoe mag ik jullie vanavond van dienst zijn?’ Hij richt de vraag aan mij; in tegenstelling tot Evan erkent hij mij wél.

Ik sta op het punt om te spreken als mijn maag knort door de geur van een passerende steak.

‘Ze neemt de filet,’ zegt Evan, en hij overhandigt de menukaart aan de ober. ‘Medium well.’ Hij richt zijn ogen op mij en neemt duidelijk de lichte rondingen van mijn armen in zich op voordat hij toevoegt: ‘Alleen de salade erbij. Zonder aardappel.’

De boodschap is kristalhelder. Dat hij tegenwoordig voor mij bestelt, is me niet ontgaan. Mijn voedselkeuzes worden nauwlettend in de gaten gehouden, alsof hij mijn persoonlijke voedingsdeskundige én gevangenvaarder is.

Medium well en zonder aardappel. Evan heeft zojuist een perfect stuk biefstuk veroordeeld tot een langzame, tragische dood, en ik word gedwongen om getuige te zijn – en honger te lijden. Ik staar naar de ober en smee hem stilletjes om mijn vriend tegen de grond te werken en mij vrijgezel te maken. Hij aarzelt, zijn pen zweeft boven zijn notitieblok, waarschijnlijk in afwachting van mijn protest, maar ik glimlach gewoon en knik. Want wat heeft het voor zin?

De ober vertrekt en laat Evan en mij alleen achter. Met de aandacht die hij me schenkt, zou ik net zo goed in mijn eentje kunnen dineren. De telefoon is haast vergroeid met zijn hand. Het scherm werpt een doffe blauwe gloed over zijn gelaatstrekken als hij weer begint te scrollen.

Ik neem een slok water en probeer de energie te vinden om het nog een beetje naar mijn zin te hebben. Dit is hoe onze etentjes nu gaan: we zitten met z'n tweeën aan tafel zonder écht samen te zijn. Hij is altijd druk en negen van de tien keer ergens anders met zijn hoofd.

Het was niet altijd zo. Voorheen keek Evan naar me alsof hij me echt zag, lachte hij om mijn grappen in plaats van alleen te zuchten, en trok hij me op zijn schoot in plaats van weg te leunen als ik hem in het openbaar probeerde aan te raken. Toen was ik nog niet zo zwaar. Stress had er toen nog niet voor gezorgd dat ik 's nachts ongezonde eetbuien had. Voordat zijn verwachtingen en de meedogenloze druk van mijn werk hun sporen begonnen achter te laten, was mijn buik plat en mijn gezicht strak; nu zijn ze zacht en rond.

Ik houd mezelf voor dat dit gewoon een moeilijke periode is. Hij houdt nog steeds van me, hij is gewoon gestrest – ook al weet ik diep vanbinnen dat hij nu eenmaal zo is.

Ik kijk toe hoe hij door Instagram scrolt en even pauzeert bij een bericht voordat hij zijn scherm naar mij toedraait.

‘Wauw, moet je haar zien,’ zegt hij, en hij laat me een foto zien van een of andere influencer die voor een spiegel poseert, met aangespannen buikspieren en een glimmend laagje zweet op haar onmogelijk strakke buik. ‘Ze is echt ontzettend goed bezig de laatste tijd.’

In zijn stem klinkt een vleugje bewondering die hij al een hele tijd niet meer voor mij heeft uitgesproken. Ik kijk weg van zijn telefoon, mijn eetlust spontaan verdwenen. Hij spreekt het niet uit: ‘Zo zou je er ook uit moeten zien,’ maar de onderliggende bedoeling is duidelijk.

Ik kijk omlaag, naar mijn jurk die te strak om mijn middel zit, naar hoe breed mijn dijen zijn. De naad van mijn outfit snijdt in mijn taille, een constante herinnering aan de vorm van mijn lichaam. Evan vindt me niet sexy, niet zoals ik nu ben. Hier was ik me al bewust van. Maandenlang geeft hij al hints, zoals het terloops benoemen van een artikel over intermittent fasting of door een flyer voor een sportschoolabonnement voor me te bemachtigen. Of nu, door me een vrouw te laten zien die hij wél aantrekkelijk vindt, in de hoop dat ik de hint begrijp.

Ik zet mijn glas te hard neer op het tafelkleed. Evan heeft het niet door. Hij blijft gewoon scrollen.

Mijn blik richt zich op de manier waarop zijn perfect gemanicuurde vingers over zijn scherm swipen, terwijl zijn Rolex schittert in het licht van het restaurant. Hij is het toonbeeld van financieel succes, zijn pak Met Gala-waardig, blond haar strak achterovergekamd zonder ook maar één losse lok. En een scherpe kaaklijn die hem waarschijnlijk een modellencontract zou kunnen opleveren als hij ooit zou besluiten te stoppen met het emotioneel verwaarlozen van zijn vriendin.

Ooit was dit precies het type man waar ik op viel. Toen ik jonger was, wist ik precies hoe mijn droomman eruitzag. En ja, het lijkt misschien verdacht veel op een bepaald TikTok-liedje, maar ik blijf erbij dat ik het visioen eerder had: een man uit de financiële wereld (met een mening over de beurs, maar niet een die zijn hele persoonlijkheid bepaalt), een rijke erfgenaam (maar dan van de bescheiden soort), langer dan één meter tachtig (want logisch) en blauwe ogen (ja, ik was oppervlakkig).

Tegen alle verwachtingen in heb ik hem echt ontmoet: een financiële jongen uit New York, recht uit mijn tienerdromen, die al snel veranderde in een nachtmerrie.

Ik had beter moeten weten. Mijn moeder probeerde me te waarschuwen, al dan niet om de juiste redenen. Als ze me had verteld dat hij emotioneel onbereikbaar was, denigrerend, en verre van liefhebbend, had ik misschien geluisterd. Maar haar probleem met Evan had niets te maken met wie hij als persoon was, en alles met het feit dat hij me na drie jaar nog steeds niet ten huwelijk had gevraagd.

Al drie jaar lang herhaalt het gesprek zich bij elke familiebijeenkomst, en elke keer worden dezelfde vragen ontweken. ‘Dus, wanneer gaan jullie trouwen?’ ‘Wacht hij misschien tot jij erover begint?’ ‘Je wordt er niet jonger op, Isabella.’

Mijn moeder laat deze opmerkingen nonchalant klinken, maar ik begrijp de werkelijke boodschap. Wanneer ze me bezorgd aankijkt, voelt het alsof ik geen tijd meer heb en ik me ook zorgen zou moeten maken. Ik merk hoe haar blik zich richt op mijn vollere figuur, hoe ze lichtjes fronst als ik bij het diner op zondag voor de tweede keer opschep. Ze heeft het nooit hardop gezegd, maar ik zie het in haar ogen: als je wat gewicht zou verliezen, zou hij je misschien vragen.

Mijn drie oudere broers – Matteo, Luca en Nico – hebben zo hun eigen mening over Evan. Nico, de jongste en meest roekeloze, probeert niet subtiel te zijn. ‘Ik kan hem aan,’ benadrukte hij een keer met een strak gezicht boven mijn moeders lasagne. ‘Zeg maar wanneer.’

Matteo, de oudste, doet alsof hij daarboven staat. Hij schudt alleen zijn hoofd wanneer hij Evans naam hoort, alsof mijn hele relatie een ongelukkige levenskeuze is die hij weigert te erkennen. Luca praat simpelweg niet met Evan als ze in dezelfde ruimte zijn – iets wat Evan vast zou storen, als hij zich niet zo zelfvoldaan voelde omdat hij mijn broers ‘intimideert’.

Ik doe alsof hun mening me niets kan schelen, maar ze hebben gelijk. Deze relatie is gedoemd om te mislukken. Evan houdt niet van me op de manier waarop ik dat wil. Ik blijf omdat ik niet wil toegeven dat ik drie jaar van mijn leven heb verspild. De strijd die daarop volgt, wil ik ook niet aangaan. Als ik het uit zou maken met Evan, zou ik mezelf te-

genover mijn familie moeten verantwoorden. Ook zou ik het bezorgde gezucht van mijn moeder, de stille teleurstelling van mijn vader en de zelfvoldane ‘ik zei het toch’-blikken van mijn broers moeten verdragen. Ik zou ze hun gelijk moeten geven.

Dus zit ik tegenover een man die me nauwelijks erkent en doe ik alsof dit genoeg is, alsof ik zelf genoeg ben.

Maar de échte reden waarom ik blijf, geef ik nooit toe; de reden die zwaar op mijn ziel drukt. Mijn familie is niet het excuus. Het ligt aan mij, en aan de stem in mijn hoofd die net als Evan klinkt wanneer we ruzie hebben, wanneer zijn frustratie door zijn perfecte voorkomen breekt en zijn woorden gemeen worden.

‘Denk je dat je iemand kan vinden die beter is dan ik? Mannen willen geen vrouw zoals jij, Izzy. Ze willen niet iemand die niet voor zichzelf zorgt. Kijk naar jezelf – je bent niet meer het meisje uit onze begintijd. Ik zou met iemand kunnen zijn die me genoeg respecteert om moeite te doen voor haar lichaam, maar ik ben met jou. Ik kies jou.’

Dat is wat mij het meeste verscheurt. Op een zeker moment ben ik hem gaan geloven, ervan overtuigd geraakt dat als ik zou vertrekken, ik niet alleen maar vrijgezel zou zijn. Dan zou ik alleen zijn, want wie zou mij anders nog willen? Ik werk te veel, ik heb het te druk, ik heb niet het slanke lichaam waar mannen wild van worden of de moeiteloze schoonheid die mensen doet staren. Niet meer.

Evan herinnert me daar constant aan. Hij laat het klinken alsof hij me alleen maar probeert te helpen, alsof hij wil dat ik beter word. Misschien zou ik dat ook moeten willen. Wellicht heeft hij gelijk. Ik zou dankbaar moeten zijn dat een man zoals hij bij een vrouw zoals ik blijft.

Stel dat het waar is? Stel dat ik niemand beter dan Evan kan krijgen? Stel dat ik wegga en niemand anders me wil? Stel dat dit mijn enige kans is om niet alleen te eindigen?

Maar het maakt niet uit, want ik ga toch niet weg. Ik heb mijn keuze al gemaakt. Ook al weet ik diep vanbinnen dat hij niet echt voor mij kiest, ik kies wel voor hem. Ik voel een spanningshoofdpijn opkomen en kreun intern. Dit diner was bedoeld om mijn promotie te vieren, maar in plaats daarvan voel ik me kleiner dan ooit.

Ons eten arriveert met een verrukkelijke geur van gegrild vlees en kruiden. Evan legt zijn telefoon neer maar kijkt nog steeds niet op; zijn ogen schieten heen en weer tussen zijn telefoon en zijn bord. Ik rol zichtbaar met mijn ogen, wat hij natuurlijk niet doorheeft, en probeer een hap te nemen van mijn biefstuk met de textuur van een hockey puck.

Ik staar boos naar de kneuterige salade op mijn bord – geen dressing, geen croutons, niets wat deze straf vermomd als diner ook maar enigszins draagbaar zou kunnen maken. De bittere sla vormt een treurig contrast met de perfecte, knapperige aardappelen op Evans bord. Drie jaar geleden deelden we voorgerechten, bestelden we een dessert en dronken we een fles wijn tot onze lippen paars waren en we niet konden stoppen met lachen. Nu word ik gevoerd als een onwillig dier in de dierentuin.

Ik ga rechtop zitten, schraap mijn keel en voel hoe de stof van mijn jurk strak over mijn borst trekt. Ik ben vastbesloten deze avond te red- den. ‘Ik heb bijna de hele dag in een operationele vergadering gezeten over de planning van de voorraad voor de feestdagen. Ze verwachten dat het bezoekersaantal tijdens de feestdagen met twintig procent stijgt, dus ik moet volgende week het wervingsplan afronden en zorgen dat de nieuwe medewerkers op tijd zijn ingewerkt.’

‘Mm-hmm.’ Hij is weer aan het scrollen.

‘Het is een logistieke nachtmerrie. Het managementteam heeft ideeën over het maximaliseren van de verkoop, maar die werken niet in de praktijk, dus de helft daarvan is niet realistisch. Ze willen dat we dure accessoires gaan promoten bij de kassa. Dat klinkt geweldig, maar de enige mensen die in een opwelling een sjaal van negenhonderd dollar kopen, hebben geen extra zetje nodig.’

‘O. Juist.’ Het is duidelijk dat hij niet luistert. Hij stopt brood in zijn mond en negeert me volledig. De verleidelijke botergeur verspreidt zich in onze ruimte. Zijn blik dwaalt naar mijn bord en hij ziet dat ik mijn salade nauwelijks heb aangeraakt. ‘Geen honger?’

De manier waarop hij het vraagt doet me rillen – alsof hij controleert of ik me wel houd aan het dieet waar ik nooit mee heb ingestemd.

Ik doe geen moeite om te antwoorden. In plaats daarvan kijk ik om me heen, naar het stel naast ons dat wel echt praat, lacht, contact maakt.

Het klinken van hun glazen als ze proosten vermengt zich met het zachte geluid van hun gesprek. De man leunt naar zijn date toe en zijn handen glijden over haar blote armen, zijn blik vol bewondering. Wanneer keek Evan voor de laatste keer zo naar mij? Wanneer voelde ik me voor het laatst meer dan een bijzaak in zijn leven?

Ik besef met een beklemmend gevoel dat het rond dezelfde tijd was dat mijn lichaam begon te veranderen. Alsof zijn genegenheid gewichtsbeperkingen had waarover ik niet was geïnformeerd.

De teleurstelling is misselijkmakend; ik adem langzaam uit en probeer het los te laten. Als ik aandrings, doet hij gewoon alsof ik overdrijf, te gevoelig ben, te veel behoeftes heb. Ik kijk weer naar mijn bord.

En op dat moment voel ik het – een verschuiving, alsof de hele sfeer veranderd is. Een prikkeling loopt over mijn ruggengraat en doet de haartjes op mijn armen overeind staan. Ik voel het al voordat ik mijn hoofd draai, die onmiskenbare bewustwording dat ik bekeken word.

Langzaam kijk ik op, en mijn blik kruist die van een onbekende man aan de andere kant van het restaurant. Zijn gelaatstrekken zijn opvallend – scherpe kaaklijn, donker haar, brede schouders die zijn zwarte overhemd strak trekken. Hij zit bij de bar, één hand houdt losjes een glas amberkleurige vloeistof vast, de andere rust over zijn dijbeen.

De man verschuift op zijn stoel; iets glinstert bij zijn kraag – legerplaatjes die onder zijn overhemd uitsteken. Het aanzicht daarvan doet me onverwacht huiveren. Een militair. Hij straalt een stil gezag uit dat plotseling volkomen logisch is.

Hij lijkt volledig op zijn gemak, maar zijn uitdrukking is gefocust. Zijn blik is niet zomaar op mij gevallen. Vergeleken met de andere mannen hier, die half luisteren naar hun date terwijl ze de tijd of hun aandelenportefeuille checken, is hij volledig aanwezig.

Hij kijkt me volkomen doelbewust aan.

Zelfs als onze blikken elkaar kruisen, schieten zijn ogen niet een andere kant op. Het geneert hem niet dat hij betraapt wordt op staren. Sterker nog, ik krijg het verontrustende gevoel dat hij wil dat ik op de hoogte ben van zijn gestaar, hoe hij me in zijn geheugen prent.

Een langzame rilling kruipt bij mijn armen omhoog en veroorzaakt

kippenvel, ondanks de aangename temperatuur van het restaurant. Ik zou weg moeten kijken, mijn wijn moeten pakken, mijn aandacht weer op Evan moeten richten, dit moment beëindigen voordat het escaleert. Maar dat doe ik niet – want voor het eerst vanavond voel ik me écht gezien. Niet vluchtig opgemerkt zoals toen de ober mijn bestelling opnam, niet even aangekeken als bijzaak wanneer Evans telefoon duidelijk interessanter is. Zonder twijfel word ik nu erkend.

En niet op de manier waarop Evan nu naar me kijkt, als een lichaam dat hem in de steek heeft gelaten, een project om te repareren, iets minderwaardigs. Deze onbekende ziet mij zonder te oordelen. Zijn uitdrukking gevuld met niets minder dan pure, onverhulde interesse. Het is zo lang geleden dat iemand zo naar me keek, ik was bijna vergeten hoe het voelde.

De ruwe stof van mijn servet drukt tegen mijn huid wanneer ik mijn vingers eromheen klem. Het moment duurt langer dan het zou moeten. De zilveren ketting om zijn nek glinstert weer in het licht en lokt mijn ogen naar het kuiltje in zijn hals. Onbewust nieuwsgierig vraag ik me af welke identiteit zijn plaatjes vertegenwoordigen.

De ober arriveert met onze rekening en doorbreekt de spanning door het leren hoesje zachtjes op tafel te laten vallen. Wanneer ik omkijk, observeert de man me nog steeds. Zijn uitdrukking is echter veranderd. Hij heeft iets beseft. Een vraag waarop ik het antwoord niet weet.

Evan schraapt zijn keel en gooit zijn creditcard op tafel alsof hij het personeel een gunst doet. ‘Klaar?’

Zijn stem haalt me uit de vreemde roes waarin ik ben beland. Ik haal diep adem en aarzelend beweeg ik mijn handen over het tafellaken.

‘Ik wilde misschien een dessert nemen,’ zeg ik luchtig. Waarom weet ik niet – wellicht om nog een blik op de vreemdeling te kunnen werpen.

Evan snuift. ‘Je hebt geen dessert nodig,’ zegt hij geamuseerd, al ver raadt zijn ondertoon dat hij het niet zo grappig vindt. De ober keert terug met de bon. Evan schuift zijn pas terug in zijn portemonnee en maakt al aanstalten naar de uitgang. ‘We gaan.’

Ik proef de restjes van mijn rode lippenstift wanneer ik mijn lippen op elkaar pers en slik mijn bezwaren in. In plaats daarvan knik ik met een

instemmende, beleefde glimlach en bewaar ik de vrede. Al drie jaar laat ik Evan bepalen wat ik moet eten, hoe ik eruit moet zien, wanneer ik mag spreken. In elk opzicht maak ik mezelf al drie jaar klein, behalve fysiek.

De lucht in de lift voelt anders, stagnerend en stil vergeleken met het zachte gekletter van zilverwerk en de gedempte gesprekken in het restaurant. Evan staat voor me en scrolt door zijn telefoon alsof dit gewoon weer een verplichting was die hij heeft overleefd. Hij heeft niet door dat ik de knop nog niet heb ingedrukt, dat mijn vingers bevroren boven het paneel zweven om redenen die ik niet kan verklaren.

Voordat ik mezelf kan weerhouden, kijk ik omhoog en vang ik nog één laatste glimp op van de man aan de bar.

De deuren beginnen uit zichzelf te sluiten en gaan met een zachte bons dicht. Nu staar ik naar mijn eigen spiegelbeeld met een hartslag zo snel dat ik hem in mijn oren hoor bonzen. Mijn huid voelt warmer dan zonet, gloeiend door een hitte die ik niet kan verklaren.

Hij bekeek me nog steeds.

En ergens wilde ik dat ook, hoewel ik het moeilijk kan toegeven.

Je bent adembenemend.
Perfect, als ik écht eerlijk ben.

Ik zeg niets
wat niet waar is.

Waarom verzet je
je er dan zo tegen?

Oké, houd op.

Je bent letterlijk ontworpen
om te zeggen wat ik wil horen.

Als Izzy een AI-vriendjesapp downloadt, doet ze dat alleen om wat afleiding te hebben van haar rampzalige liefdesleven. Ze programmeert haar online vriendje tot een getatoeëerde, knappe, mysterieuze man met de naam Caleb. Hij lijkt totaal niet op haar getatoeëerde, knappe, mysterieuze collega Callahan, het nieuwe hoofd van de beveiliging in de winkel waar Izzy werkt. Écht niet.

Wat Izzy niet weet is dat Callahan Izzy's telefoon heeft gehackt en dat hij al die tijd al Caleb is. Ze giet al haar gedachten en stoutste fantasieën in de oren van haar collega. Hij doet er alles aan om Izzy te beschermen – maar hoelang kan hij de leugen nog voor zich houden?

LAURA BISHOP schrijft boeken over obsessieve mannen, slimme vrouwen en de gevaarlijk dunne lijn tussen liefde en psychologische oorlogvoering. Ze woont in het zonnige Florida. *Love me stalk me* is haar debuut.

Z&K
ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2056 139 5 NUR 343

9 789020 561395 >

www.zomerenkeuning.nl